

POEZIJA

Ciril Bergles

Pokrajine mojega mesta

Stara Ljubljana tistega večera

Dubravki Tomšič Srebotnjak

Po mučnem boju
s samim seboj
sem se odpravil
v stari sanjavi del
mojega mesta.

S kostanjev
so odpadli listi.
Reka je dihala meglice
in rosila zrcala oken.

Hodil sem
po najbolj tihih ulicah.
Stare palače
so izpolnjevale
svoj molk.
V sobah je bilo polno
nemega premagovanja.

Nenadoma so od nekod
priplavali zvoki klavirja,
zamišljeni in slovesni,
a čudovito lepi.
Ulica je postala dvorana
z najbolj popolno akustiko.
Glasba iz tistega klavirja

je bila nekaj več
od glasbe.
Veliki Mojster
se je pogovarjal z Usodo,
se ji zoperstavljaj
s svojo notranjo ubranostjo
in perfektno uglašenim klavirjem.

Iskal sem
zanesljivi izvor
tiste popolne melodije:
kje brsti njena
prevzemajoča skrivnost.

Prišel sem
do velikih zelenih vrat.
Nad portalom je bil
kamniti obraz dečka.
S prstom na ustih.
Kot da mi hoče reči:
Pst!
Ne moreš noter.
Za temi vrati
preliva Mojster
v melodijo
svojo dušo.

Trnovo

Zinki Hegeduš

Med topoli še pozabljen
sijaj večera.
Kamni stare cerkve
vonjajo po jabolkih
in kadilu.

Nekaj me poljublja
od znotraj.

Spominjam se te,
pesnik ljubezni,
upa in brezupa.
Gledal sem v tvojo dušo,
da bi spoznal svojo.

Po mostu čez Ljubljano
gre deklica v belem,
se za hip ustavi,
se kot Narcis zagleda
v svojo podobo
v temnozelenem zrcalu reke
in izgine v temo.

Nikoli ne bom zvedel,
kdo je bila tista deklica.
Nikoli ne bom poznal
njenege imena.

Večerja na vrtu
ob reki
je končana.
Ob svetlobi sveč
se zdijo vsi obrazi
srečni in trudni.

Prevzema me radost
in huda tesnoba obenem:
z raztapljajočim voskom sveč
se topi tudi moj čas.

Nikoli ne bom zvedel,
kdo je bila tista deklica.
In to je tisto!

Je bila Bogomila?
Ali Julija?
Morda deklica, ki je odšla nekega maja
in se ni vrnila?
Morda tista, ki je vedno nosila knjigo v roki?
Tista iz barjanske meglice?
Iz nekega brezovega gaja?

Videl sem jo kot blisk,
ki se dotakne tal
in ugasne.

Zjutraj sem šel k obhajilu.
Je bila bela hostija
telo tiste deklice?

Na barju

Ivanu Minattiju

Kot neskončno jutro
je odprta ta pokrajina:
za nemirni veter,
za boso srno,
za strel v daljavi,
za nerazložljivo domotožje,
za nemoč številnih spraševanj...

Samota ima lahko tu svoj začetek:
čas brez oblik in prostora.
Pot, po kateri grem, bežeč pred Veliko avanturo,
je *mimesis* zraka.

Teči skoz te meglice,
skoz množico glasov,
kot slap tesnobe!
Kot voda,
ki pada venomer
nazaj v praznino!

Komaj slišim
utrip nekega joka,
otroka ali ptice.

Neko pesem:
avtentičen glas človeka,
ki noče biti krik,
samo tesnoba
ali radost.

Voda je priklenjena
na negibno dno,
ki niha, če hodim veselo.
Vodnjak do pobočij.
Posoda, ki se vse bolj
zapira vase.
Globok vodnjak,
če hočem vanj.

Zakaj ločiš, reka,
to pokrajino
v danes in včeraj?

Kot strdek krvi je prst:
zadušen krik sence.
Koliko kolesnic strahu
je v tej skorji!

(O, stiska zadržanega
zorenja drevaka
v muzeju!)

Zlomljen loček.
Kakšna tesnoba
drobnih ptičev
ob krik ujede:
jutri je lahko
brez jutra,
brez sinjine.

Breze: svetišče ljubezni.
Kelih brez hostije.
Srebrnosiv odmev svetlobe.

Ljubezen je to,
kar hodi z mojo senco:
pesem brez zadnje kitice.

Kako goreče utripa seme
v črni prsti.
Čutim, da bo jutri
nekaj več od danes:
jutri bo ta brazda živa.